

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 411/2021
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Овчарова, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 2. Кривичног законика Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Овчарова, адвоката Јована Ћирића поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 33/20 од 15.12.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 96/21 од 04.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Овчарова, адвоката Јована Ћирића поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 33/20 од 15.12.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 96/21 од 04.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К 33/20 од 15.12.2020. године окривљени Горан Овчаров оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 2. Кривичног законика Републике Србије („Службени гласник СР Србије“ број 26/77, 28/77, 43/77, 20/79, 24/84, 39/86, 51/87, 6/89, 42/89 и („Службени гласник РС“ број 16/90, 21/90, 49/92, 23/93, 67/93, 47/94, 17/95, 44 од 08.12.1998. године) па је осуђен на казну затвора у трајању од 5 година у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 26.02.1999. године до 21.07.1999. године и од 17.07.2020. године па до упућивања окривљеног на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 5.000,00 динара и материјалне трошкове у износу од 17.608,46 динара, све у корист буџетских средстава суда у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени АА ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 96/21 од 04.03.2021. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Горана Овчарова, преиначена је првостепена пресуда, само у погледу одлуке о урачунавању притвора окривљеном у изречену казну, па је окривљеном применом члана 50. Кривичног законика Савезне Републике Југославије, у казну затвора у трајању од 5 година на коју је осуђен првостепеном пресудом урачунато време које је провео у притвору почев од 26.02.1999. године до 21. 07.1999. године, од 12.08.2019. године до 11.12.2019. године, као и од 17.07.2020. године па надаље, док су, жалба браниоца окривљеног у преосталом делу и жалба Вишег јавног тужиоца у Панчеву, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Горана Овчарова, адвокат Јован Тирић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП – погрешне примене члана 11. Кривичног законика и члана 38. и 39. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима и погрешне примене члана 53. став 3. у вези става 2. КЗ РС.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Овчарова, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, која се огледа у непостојању оптужбе овлашћеног тужиоца, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да у списима предмета нема сагласности Краљевине Шведске (из које је окривљени екстрадиран) да се окривљени екстрадира Републици Србији како би му се судило за кривично дело тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 2. КЗ РС, већ је изручење одобрено само због кривичног дела које по шведском закону одговара кривичном делу убиства или убиства на мах.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, наводи браниоца окривљеног да је предметна оптужница подигнута од стране неовлашћеног тужиоца, односно без сагласности Краљевине Шведске да се окривљеном Горану Овчареву суди у Републици Србији за кривично дело тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 2. КЗ РС, су неосновани, из разлога јер из списка предмета произилази да је у законито спроведеном поступку екстрадиције окривљени Горан Овчарев изручен Републици Србији из Краљевине Шведске и то на основу молбе за изручење Министарства правде Републике Србије број 713-05-00451/2007-08 од 27.08.2019. године, а ради предаје правосудним органима Републике Србије у циљу довршења кривичног поступка који је против овог окривљеног покренут захтевом за спровођење истраге Окружног јавног тужиоца у Панчеву КТ.бр.15/1999 од 01.03.1999. године због основане сумње да је извршио кривично дело убиство из члана 47. став 1. КЗ РС, дакле управо због кривичног дела због којег је и вођен кривични поступак против окривљеног пред правосудним органима Републике Србије. При томе, по оцени Врховног касационог суда, околност да је предметни кривични поступак окончан доношењем пресуде којом је окривљени оглашен кривим и осуђен због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 2.

КЗ РС, дакле због лакшег кривичног дела, није од утицаја на законитост донете одлуке, посебно имајући у виду да је суд овлашћен да другачије оцени чињенични опис кривичног дела наведен у оптужном акту.

Осталим наводима захтева бранилац указује на повреду одредаба које се односе на урачунавање притвора окривљеном, што представља повреду кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, те надаље као разлог подношења захтева истиче повреду члана 11. Кривичног законика, као и чланова 38. став 2. и 39. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, као и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева окривљеном преко браниоца дозвољено, коју међутим, образлаже полемисањем са оценом налаза и мишљења судског вештака и сходно томе, изношењем сопственог става у погледу правне квалификације кривичног дела и примене кривичног закона, чиме по оцени овог суда указује на повреду члана 440. ЗКП.

Како, повреда кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, као и повреда члана 11. Кривичног закона, те чланова 38. став 2. и 39. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима и члана 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић